

bestridt af andre —, at de paa ingen mulig Maade ere brøstholdne. Thi hvad vil egentlig Følgen blive, hvis vi nu i dette Ting sætte al vor Kraft og Velvillie ind paa at søge at føre denne Lov igennem? Pligter har Tinget dog ogsaa, Pligter til at undersøge mange af de Baner, her foreslaas, og som ere aldeles ukendte, som ikke ere undersøgte, af den nedsatte Kommission, ikke optagne af den og heller ikke ere undersøgte skulde jeg tro af det højtærede Ministerium, idet de ikke ere i Regeringsforslaget. De ere heller ikke undersøgte i den Tid, Udvalget har siddet, inden det har afgivet sin Betænkning, idet der er kommet en hel Del ny frem mellem Folketingets Betæknings Afgivelse og Forslagets Affattelse, som det foreligger her. Det er altsaa givet, at Landstinget maa have en Pligt til at undersøge disse aldeles ny og ukendte Baner; deres raison d'être maa i det hele undersøges, og hvilken Tid vil det ikke tage at komme til Ende dermed? Følgen vil efter min Mening let blive, at naar vi tage den hele Klump, bliver der ingen Jernbanelov i Aar, og det vilde i alt Fald de utilfredse, hvis Baner blive udsatte, men uden den fjerneste Antydning af, at man derved vil forkaste dem, idet vi kun udsætte dem til ad Aare, til næste Samling, være bedre tjente med, i Stedet for at disse Baner ellers ret rimeligt ville blive strøgne under vor Behandling, medens de, naar der blev Tid til nærmere Undersøgelse, maaske ville findes forsvarlige. Det er altsaa saa langt fra, at der sker nogen virkelig Skæde ved en saadan Deling. Det er dog saa lige til, at man tager de Baner, hvis Nødvendighed og Ønskelighed alle ere enige om, og derimod udsætter, ikke forkaster, men udsætter, de andre Baner, til der kan finde en Undersøgelse Sted. Skulde en saadan Undersøgelse nu foregaa her — og jeg tvivler ikke paa, at det høje Ting vilde føle det som sin Pligt —, vilde vi faa den skønneste Udsigt til selv „im wunderschönen Monat Mai“ at blive länkede til denne Sal. Man havde dog troet, og de fleste af os havde ønsket, at Paasken i alt Fald skulde være den sidste Termin for denne Samlings Slutning. Men den Snes Dage, der er til den Tid, ville jo forslaa grumme lidt til en Undersøgelse, for slet ikke at tale om, hvorledes det vil gaa, naar vi komme til det store og ny Princip om en Værdistigningskat.

Jeg havde egentlig tænkt at ville sige adskilligt om denne. Men det meget ærede

1ste Medlem for 2den Kreds (Bramsen) har jo saa stærkt fremhævet de Vanskeligheder, der ville blive ved dens Gennemførelse i Praksis, at jeg kan springe let hen over den Fremstilling af Vanskelighederne, som jeg oprindelig havde tænkt mig at ville give. Derimod kan jeg ikke undlade at sige, at selve Princippet stiller jeg mig sympatetisk til, og det er slet ikke saa underligt, thi jeg ved af rig Erfaring, hvor nyttigt det kunde være. Jeg har nemlig i sin Tid været Koncessionshaver paa Anlægget af to Baner, og det viste sig ved Jordafstaaelsen til Anlægene, at ingen var mere umedgørlig, mere urimelig i Forlangender end netop den, paa hvis Ejendom der skulde anlægges en Station, der gav sikker Udsigt til Salg af Byggegrunde, til Udleje af Grunde til Oplagspladser o. s. v., en Vinding, der var saa øjensynlig, at de paagældende burde have givet et stort og nævneværdigt Tilskud til Baneanlægget i Stedet for at faa Penge for Jordafstaaelse. Det vilde have været overordentlig nyttigt, om man den Gang havde haft et lignende Princip. Jeg tror nu nok, at Princippet i og for sig er rigtigt og tiltalende, men hvorledes det skal udføres, bliver et helt andet Spørgsmaal, og man kan sige sig selv, at hvis det skulde gennemføres i Forbindelse med Lovforslaget, som det er, vilde det ogsaa kræve en Række af Undersøgelser. Men i hvert Fald vil det skabe en hel Række af Forslag fra forskellige om en anden Udførelsesmaade end den, der her er foreslaaet, og Behandlingen af alle disse Forslag vil have samme Følge som Behandlingen af alle de ukendte Baner. Derfor er jeg overbevist om, at om man vil have en Jernbanelov igennem i Aar, maa man dele Banerne, saa at nogle skulde udføres straks, andre senere, og befri Lovforslaget for det særlig tyngende Emne om en Grundværdistigningskat i Aar. Man kunde da maaske, som det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds udtalte, hvis den højtærede Minister fandt denne Vej praktikabel, henvide dette Spørgsmaal til en hurtigt arbejdende Kommission, saaledes at vi, naar vi atter samledes, havde dette Stof behandlet anderledes og bedre, end vi her i Huj og Hast kunne behandle det.

Jeg henstiller derfor til det høje Tings ærede Medlemmer den Tanke, som jeg nu har antydnet. Jeg henstiller den særlig til den højtærede Ministers Overvejelse. Det forekommer mig, at naar den højtærede Minister, hvad jeg tror, han kommer til, staar overfor de to Alternativer: enten,